

عنوان مقاله:

مولانا به عنوان مفسر نماز

محل انتشار:

ششمین همایش پژوهشهای ادبی (سال: 1391)

تعداد صفحات اصل مقاله: 22

نویسنده:

حمید صمصام - استادیار ادبیات فارسی دانشگاه آزاد اسلامی

خلاصه مقاله:

نماز در لغت به معنی نیایش و به جا آوردن مقرراتی است خاص در پنج نوبت و نیز ارکانی خاص و اذکاری معلوم به شرط انحصار آنها در اوقاتی معین است (تعریفات، 119) کسی از مولانا سؤال کرد که از نماز به حق نزدیک تر راهی هست؟ فرمود هم نماز. اما نماز این صورت تنها نیست، این قالب نماز است، زیرا که این نماز را اولی است و آخری و هر چیز را که اولی باشد و آخری آن قالب باشد... جان آن بی چون باشد و بی نهایت باشد و او را اول و آخر نبود. (فیه ما فیه، 11). و ایمان به از نماز است، زیرا که نماز پنج وقت فریضه است و ایمان پیوسته و نماز به عذری ساقط شود ... و ایمان ساقط نشود (همان، 32). مولانا نماز را سلوک معنوی می داند و معنی تکبیر را فانی شدن پیش خدا می پندارد و می گوید بجا آوردن نماز و روزه و زکات و سایر قرامین شرع فقط برای نفس عمل بدان نیست، چه، عمل طوطی وار تقلید راه به جایی نمی برد بلکه غرض از این همه نیت پاک و اعتقاد قلبی و واقعی مؤمن است. در این مقاله، آراء و نظرات مولانا در باره نماز، در مثنوی جمع آوری و به اختصار شرح گردیده. خواننده ضمن آگاهی از آن، با تفسیرهای تأویل گرایانه ای که این عارف اندیشمند از برخی اعمال و اذکار نماز ارایه می دهد نیز آشنا می شود.

کلمات کلیدی:

نماز، مولوی، مثنوی، قرآن

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/193671>

